

Ποίηση
Τίτλος:
«Δια
μέτρου
Ρήγματα»

Ασκληπιάδα Κυριάκου

Νότες αντάρτισσες

Μια σερενάτα τραγουδώ
απόψε στο φεγγάρι
να με δεχτεί μια αγκαλιά
μαζί της να με πάρει.

Κάνω το όνειρο ευχή
κι είν' η στιγμή μεγάλη
να βγω μαζί σου στ' ανοιχτά
να ταξιδέψω πάλι.

Ο πόνος τα υφάδια του
γνέθει στη μουσική του
στον αργαλειό της μοναξιάς
υφαίνει την ψυχή του.
Οι νότες είν' αντάρτισσες
στο χρόνο δε γερνάνε
με των ανθρώπων τ' άλογα
τον κόσμο τριγυρνάνε.

Μέσα στου χρόνου την καρδιά
οι νότες ανεμίζουν
μες τη χαρά βγάζουν φτερά
κι απ' τον καημό δακρύζουν.

Γέφυρες είν' αόρατες
κανάλια να ενώσουν
γη κι ουρανό κι οι άνθρωποι
ένα φιλί να δώσουν.

Νοθεία

Σύγχρονες μεγαλουπόλεις με τσιμέντα και γιαπιά
ρίχνουν στην καρδιά μου χιόνι και στα μάτια μου σκουριά.
Κι αν εμφάνιση φευγάτη ντύνονται κάποια παιδιά
είναι για να χαστουκίσουν του καιρού την γκλαμουριά.
-Βρε Μανώλη κάτσε κάτω μ' ειλικρίνεια να μου πεις
αν αλλάζοντας το look σου κάνεις αλλαγές ζωής.
Χαμηλώνοντας το βλέμμα τότε εκείνος απαντά:
-Δε μου δείξαν άλλο δρόμο...κι ύστερα αυτός σιωπά...

Πρότυπα που γκρεμιστήκαν και αξίες της οκάς
ξεπουλιούνται μες τα μέτρα νοθευμένης αγοράς .
Με τα λόγια ο βολεμένος εύκολο να νοθετεί
τη θεσούλα του όμως ξέρει να κρατάει σταθερή.
Η ρουτίνα ένας κουρσάρος που ληστεύει την καρδιά
κάθε μέρα σαν χοάνη με ρουφάει πιο βαθιά.
Η συγκίνηση δε βρίσκει καν αιτία να ξυπνήσει
μέσα στην ακινησία μια στιγμή θα ξεψυχήσει..

Γιώργο, Κώστα και Μαρία που κοιτάτε χαμηλά
για σηκώστε λίγο μπόι είν' ο ήλιος πιο ψηλά.
Μεσ τα μάτια καθρεφτίστε τους ανίερους καιρούς
να ντραπούν, ν' αφουγκραστούνε τους δικούς σας τους καημούς.
Αυτά βρήκαμε -φωνάξτε- δεν προκύψαν ξαφνικά
η συνθήκη τρικυμία που μας πνίγει στα βαθιά.

Νίκο, Άρη και Αλέκα που κοιτάτε χαμηλά
για σηκώστε λίγο μπόι είν' ο ήλιος πιο ψηλά.
Κυβερνήτες προσωπεία μ' αν τα μάτια είν' ανοιχτά
ίσως η ματιά σας γίνει από σπίθα πυρκαγιά.

Αιματηρός Δεκέμβρης 2008

Κατρακύλησαν συντρίμμια
στου χειμώνα την καρδιά
στην αιώνια στιγμή τους
στόχευσε η εξουσία τα παιδιά.

Λεωφόρους και δρομάκια
πέρασαν αιματηρά
στην αυλόπορτά μου ήρθαν
ραγισμένοι ήχοι μέσα στην καρδιά:

Σε βωμό να μην τα στήσω
γιατί αυτά θα στοιχειωθούν
μόνο στην καρδιά να τα 'χω
για να μην ξανά στα λόγια προδοθούν.

Μπροστά παν μα δεν ξεχνούνε
οι αιώνες κι οι στιγμές
μες του χρόνου την ανάσα
κι αν στενάζουν αποκτούν νέες πνοές.
Για ν' ανοίγουνε σχολεία
και να κλείνουν φυλακές
στης απάτης τα βιβλία
δες το δάκρυ μου που πάγωσε και βγες.

Στης ανατροπής το δρόμο
σμίγει νέο και παλιό
θεωρία να μη μένει
και το χθες να μη σκορπίζει στον καιρό.

Συνοδοιοπορείς και πάσχεις
στην αγρύπνια των πολλών
που κινούν μπροστά να δείξουν
τη χλωμάδα των ανάστατων καιρών.

Αναστρέφεται τ' αδράχτι
μες τα χέρια της Κλωθώς
άλλα μέτρα να ορίσει
μες το τώρα ο μοιραίος κουρνιαχτός.

Ο καιρός το πρόσχημα

Ζωή μου μες το δρόμο σου
παιδεύεσαι για να 'βρεις
σταθμά να 'χεις για ζύγιασμα
μιας κοινωνίας φαύλης.

Ψάχνεις εδώ ψάχνεις εκεί
ψάχνεις και παραπέρα
μα είναι μούφα τα σταθμά
κι εσύ είσαι στον αέρα.

Ζωή μου δες σε ξεπουλάν
μετέωρη σε παρατάν
είν' ο καιρός το πρόσχημα
και συ δεν έχεις όχημα.
Οι πόλεις γίνανε κλουβιά
αργοπεθαίνουν τα πουλιά
θέλεις όμως δεν προχωράς
πέτα τη μάσκα που φοράς.

Μέτρα σε υποδέχτηκαν
στον κόσμο όταν ήρθες
μα εκείνα μπερδευτήκανε
μέσα στους χρονοδείχτες.

Και έτσι δυσκολεύεσαι
ζωή τι να βαστάξεις
ποια μέτρα να 'χεις οδηγό
ποια πέρα να πετάξεις.

Άκου άκου ανθρωπάκο

Άστατο το άλογό μου
τρέχει λείει για το καλό μου
δώθε κείθε με πηγαίνει
στον καιρό σ' ανέμου τόπους μπαινοβγαίνει.

Αχ συννεφιασμένα βράδια
κρύβεστε μες τα πιθάρια
που αναζητώ λυχνάρι
του σοφού είναι χαμένο πια τ' αγνάρι.

Άκου άκου ανθρωπάκο
η ζωή σου σ' ένα πάκο
τον κλωτσάνε τον πατάνε
κατά λάθος ύστερα τον προσπερνάνε.
Κάτι ένας σοφός μας είπε
είπε αυτός και ξαναείπε
φτερό φύλλο η ουσία
αιωρείται στου κενού την εξουσία.

Η ζωή μου μια νεφέλη
άλλα κάνει άλλα θέλει
χωρίς οίκτο τη σκορπίζω
αφού πρώτα μες τα πρέπει τη ρυθμίζω.

Οι αλήθειες πια ξεφτίζουν
και τα όνειρα εξορίζουν
στον καιρό που εξοντώνει
μυστικά χωρίς ποτέ να μετανιώνει.

Ένας τροχός είν' ο καιρός

Γλιστράω μες τις εποχές
σαν ρόδα που γυρίζει
μες του καιρού τα ανοιχτά
ο χρόνος με ορίζει.

Ανοιξη βγάζω τα φτερά
και τη μορφή αλλάζω
σε μια μετάλλαξη εγώ
τους πόνους μου αδειάζω.

Αλλάζουνε οι εποχές
μα εμείς θα νοσταλγούμε
όσα ποθήσαν οι καρδιές
χωρίς να τα γευτούμε.
Ένας τροχός είν' ο καιρός
κι ακτίνες του οι ώρες
άλλοτε δίνουν τη χαρά
κι άλλοτε φέρνουν μπόρες.

Φθινόπωρου οι μουσικές
χορεύουν στο κορμί μας
και μες τα ηχοχρώματα
μεθάνε την ψυχή μας.

Το καλοκαίρι αφήνομαι
στα κύματα και πάω
με το τιμόνι της καρδιάς
εκεί που αγαπάω.

Ατιθάσευτη λαλιά

Μπαίνουν οι βάλτοι στα ποτάμια
κι όλο πληθαίνουν τα καλάμια
οι αξίες τρίζουν στα αρχεία
είν' των καιρών σημεία.

Αλλάζουν της ζωής οι ρότες
δεν είν' καιρός για Δον Κιχώτες
οι ίδιοι παίρνουν τα βραβεία
κι εσύ στην ανεργία.

Αχ ατιθάσευτη λαλιά
βόηθα να σπάσω τη θηλιά
και με ορμή εσύ να πεις
πικρή αλήθεια κι ας κοπείς.
Κανείς εσένα δεν μπορεί
να σου φιμώσει την οργή
αγέρι είσαι και φωτιά
που καίει του κόσμου την ψευτιά.

Κοιτώ ανήμπορη το χρόνο
και τούτο του γυρεύω μόνο
να μου πληγώνει την καρδιά μου
μα όχι τα όνειρά μου.

Στέκονται αντίκρυ σαν δυο πόλοι
οι σύγχρονοί μας οι διαβόλοι
σε αδιέξοδο με βγάζουν
τα θέλω μου στενάζουν.

Αφορμή

Στην ξενιτιά δακρύζουνε τα βράδια
κι έχουν μια γεύση της ζωής πικρή
έξω με πάνε απ' τα δικά σου χνάρια
κι όλο μικραίνει η κάθε μου στιγμή.

Με πάει και με φέρνει το αγέρι
πάντα ανάστατο μες τον καιρό
από της θύμησής σου το αστέρι
δύναμη παίρνω για να κρατηθώ.

Ψάχνω της έκπληξης τα δώρα
με της ψυχής μου την ορμή
για το ταξίδι σου ζωή μου
θέλεις εσύ μια αφορμή.
Τα σκουριασμένα δεν τα θέλεις
και τα παλιά όλα πετάς
παιδεύεσαι μέσα στο χρόνο
στο άγνωστο που περπατάς.

Δειλή μέσα στα δειλινά για ώρες
μοιάζω εγώ με μελανή σκιά
το όνειρο βουλιάζει μες τις μπόρες
σα ναυαγός πριν φτάσει στη στεριά.

Ο νόστος μου παγώνει μες το χρόνο
όμως μια φλόγα καίει την καρδιά
στιχάκι γίνεται μέσα στον πόνο
μήπως με βγάλει απ' τα θολά νερά.

Η μόνη διαφυγή μου

Οι ισχυροί αυτής της γης
τα όνειρα ληστεύουν
κι αυτά φτερά για να σωθούν
φορούν και αλητεύουν.

Περιπλανιώνται στον καιρό
και λένε τη ζωή τους
σαν τα στριμώχνει η ζωή
χάνουν τη δύναμή τους.

Τα όνειρά μου βγαίνουνε
έξω απ' τη ζωή μου
γιατί βαλτώνει στα ρηχά
και πνίγεται η φωνή μου.
Και γίνονται τα όνειρα
η μόνη διαφυγή μου
πριν υπογράψω φίλοι μου
για πάντα τη φυγή μου.

Μη μου κρατάς τα όνειρα
μες σε κλειστή παλάμη
μόν' άστα για να γίνουμε
με τη ζωή οι γάμοι.

Άμα λιγάκι τ' όνειρο
μπολιάσει τη ζωή μου
δε θα μαδώ τις αντοχές
στην αναζήτησή μου.

Παίρνω τους δρόμους του καιρού μου

Παίρνω τους δρόμους του καιρού μου
με το τρικάρταρο του νου μου
ρωτάω μ' έκπληξη τ' αστέρι
πού πάει ο κόσμος άμα ξέρει.

Με τη σιωπή του μ' απαντάει
πότε μισεί πότε αγαπάει
μετεωρείται χωρίς σχήμα
κι ακροβατεί σε κάθε βήμα.

Τ' άδικο ο χρόνος μαστιγώνει
καθώς κρατά σφυρί κι αμόνι
κι όποιος ρωτά με απορία
του απαντά η εμπειρία.
Κι αν έχω χάσει το τιμόνι
και η ζωή μου με ματώνει
μες τη βροχή θα ξεκινήσω
στην τύχη μου σε θα μ' αφήσω.

Μέσα στων πόλεων την κοίτη
πετούν σκουριά μεγάλα κήτη
που ορίζουν του λαού την τύχη
η ανάγκη τους να μη σου τύχει.

Μασκαρεμένα καρναβάλια
ρίχνουν ιδέες στα κανάλια
αλλού γυρίζω το κεφάλι
για να μη με πλανέψουν πάλι.

Καινούργιο-Παλιό

Καινούργια πόρτα ο καιρός
αν θέλεις να σου δείξει
πάρε κλειδί χωρίς σκουριά
κι η κλειδαριά θ' ανοίξει.

Άμα κρατάς παλιό κλειδί
σφιχτά μέσα στο χέρι
ποτέ ο χρόνος αλλαγή
σε σένα δε θα φέρει.

Μες τη σκουριά το σίδηρο
αλλάζει και τ' ατσάλι
κι ο κόσμος έξω απ' τη σκουριά
άλλο υλικό θα βγάλει.
Άλλοι καιροί άλλοι καημοί
μες τη ζωή θα 'ρθούνε
καν' τα παλιά να 'ναι μοχλός
το νέο να κινούνε.

Σε σταυροδρόμι σμίγουνε
το φρένο και το γκάτζι
το νέο έρχεται μ' ορμή
και το παλιό τρομάζει.

Στο μονοπάτι το παλιό
πια δε χωράς ζωή μου
μες τα καινούργια μέτρα σου
άλλαξε τη ροή μου.

Κι αν η Ιθάκη...

Με ρώτησαν πού τριγυρνώ
τι ψάχνω τι γυρεύω
άμα σκοπεύω τη ζωή
ή άσκοπα την παιδεύω.

Αλήθεια μου σε τάραξαν
του κόσμου οι χρονοδείχτες
μες της καρδιάς μου το ιερό
εσύρθηκες και ήρθες.

Τέλος εγώ πια δε ζητώ
στα άσκοπα ταξίδια
για δεν τ' αφήνει η ζωή
να 'ναι ποτέ τα ίδια.
Κι αν η Ιθάκη μου συχνά
το πρόσωπο αλλάζει
μου φτάνει η ιδέα της
που σε ροή με βάζει.

Μες τη σιωπή ακροβατώ
σε ύψη και σε βάθη
καλά μαθαίνεις τη ζωή
αν μετρηθείς στα πάθη.

Άμα δε γίνεις ναυαγός
στον ποταμό του πόνου
θα 'ναι η ζωή σου όμοια
με τη σκιά του όνου.

Κύκλοι

Κύκλους κάνει η ζωή μου
μες του χρόνου τ' ανοιχτά
έχει για κουπί τα πάθη
και τυξίδα τη ροκιά.

Όταν κλείσει κάποιος κύκλος
ένας άλλος θ' ανοιχτεί
κι έτοιμος πάνω στα βράχια
θα 'ναι πάλι να ριχτεί.

Σαν ποδήλατο που τρέχει
κι είναι αυτό παντός καιρού
η ζωή μας τροχούς έχει
και μας βγάζει κάπου αλλού.
Μες το δρόμο που 'χεις πάρει
αν δε βρεις ό,τι ζητάς
να 'σαι έτοιμος αμέσως
συ αντίπερα να πας.

Κάθε βήμα και ταξίδι
σ' άγνωστες ακρογιαλιές
χωρίς ρίσκο δεν πηγαίνεις
ποτέ εσύ εκεί που θες.

Μου χαμογελάς και ξέρεις
θα τολμήσω και θα 'ρθω
για ν' ανοίξουμε έναν κύκλο
μα δεν ξέρω αλήθεια ποιο.

Όλα είναι δρόμος

Στην ερημιά του πλάνου μου
μια όαση γυρεύω
ψάχνω του λόγου τα κλειδιά
αλήθεια να τοξεύω.

Σκαρώνει όλο εμπόδια
η σκέψη στη ζωή μου
και αναβάλλω συνεχώς
την αναζήτησή μου.

Την αλήθεια πες μου
κι ας είναι μισή
η καρδιά ζητάει
γλώσσα καθαρή.
Κι άμα δεν την ξέρεις
ψάξε να τη βρεις
όλα είναι δρόμος
για να προχωρείς.

Ό,τι μου λένε για σωστό
θέλω να το παιδεύω
γιατί παιδεύομαι σ' αυτό
και μου φαντάζει ξένο.

Δε μ' αφορά, δε νοιάζομαι
να 'μαι μιας μάζας μείγμα
που παραγράφει αυθαίρετα
του καθενός το στίγμα.

Μάχη με το χρόνο

Η απουσία σου μια ξενιτιά
πονά τη σκέψη μου μες τη νυχτιά
η συντροφιά μου τα στοιχειά
για με δεν ξημερώνει.

Η θύμησή σου γίνεται βράχος
του νου και της ψυχής μου ο τάφος
στου καημού μέσα το βάθος
το δάκρυ μου παγώνει.

Θρύψαλα γίνονται οι στιγμές
στη μάχη με το χρόνο
ζούνε μόνο στον έρωτα
κι ας τις κερνάει πόνο.
Θρύψαλα και οι ώρες μου
στη μάχη με το χρόνο
μες την αγάπη έχασα
κι ακόμα το πληρώνω.

Χίμαιρας είσαι το μονοπάτι
μετεωρούμαι στην αυταπάτη
στου καιρού τ' άγριο μάτι
ο χρόνος μου στοιχειώνει.

Θαμπή η μορφή σου μπαίνει με φόρα
και κάθε βράδυ την ίδια ώρα
στο φευγικό παίρνει τα δώρα
και την καρδιά ματώνει.

Δεσμώτης

Του φθινοπώρου ώρα μου
μες της καρδιάς τα φύλλα
για την αγάπη μίλα
και τη σιωπή συγχώρα μου.

Πάντα δικάζει η μοναξιά
με τους δικούς της νόμους
πολλούς μου κλείνει δρόμους
ρίχνει κρυφά τη μαχαιριά.

Δεσμώτης μες το τώρα μου
κι αν έδωσα δεν πήρα
αλλήθωρη η μοίρα
μου πέταξε τα δώρα μου.
Φωτιά το μονοπάτι μου
καίγεται τόση φύρα
αλήθεια βγες και σφύρα
τρικούμισε το δάκρυ μου.

Μία επίχρυση σκουριά
η εποχή κερνάει
και ούτε με ρωτάει
για νέα λέει τα παλιά.

Ανάστατος είν' ο καιρός
και έξω ρίχνει χιόνι
μπόμπες κερνά κι αφιόνι
και τεχνητό ανάβει φως.

Γόρδιος δεσμός

Αλυσίδες έχουν δέσει το κορμί μου
και μια φυλακή υγρή είν' η ψυχή μου
μια παγίδα το σκοτάδι
την πικρή στιγμή να κάνει πάλι υφάδι.

Μία λέξη σου να άκουγα μονάχα
για να σβήσει η φωτιά μου μες τα σπλάχνα
το τραγούδι μου στη στράτα
μια μικρή του σεληνόφωτος σονάτα.

Αναζήτηση κι Ιθάκη μου ο νότος
περιπλάνηση βουβή γίνεσαι κόπος
είσαι αίνιγμα σε πόρτα παραδείσου
ώρα το δεσμό το γόρδιο να λύσω.

Ραγισμένη η φωνή μέσα μου λέει
δείχνει πως χαμογελάει αλλά κλαίει
αν στην άβυσσο θα φτάσεις
τα φτηνά μες τη ζωή θα προσπεράσεις.

Κι αν ζητώ να μοιραστώ χαρά και λύπη
απ' την πεθυμιά αυτή κάτι όλο λείπει
τη μια πόρτα ξεκλειδώνω
μα την άλλη απ' την αρχή ξανακλειδώνω.

Παλιάτσος καιρός

Νύχτωσε και το όνειρο
ναύαγιο στην άμμο
εγώ γι' αλλού ξεκίνησα
μ' άλλο ταξίδι κάνω.

Τα όνειρα παντρεύονται
τη νύχτα τις στιγμές μου
τη μέρα όμως κλείνονται
μέσα στις φυλακές μου.

Παλιάτσος ντύνεται ο καιρός
και πονηρά γελάει
φοράει μάσκα σκοτεινή
για να με ξεγελάει.
Οι σκέψεις ανυπόταχτες
τις ώρες μου ξοδεύουν
φορούν οι στίχοι μου φτερά
για να με φυγαδεύουν.

Νύχτες μου ταξιδιάρικες
μαζί μου ξαγρυπνάτε
στη λεωφόρο της ζωής
αρνείστε να με πάτε.

Σε μια επόμενη στροφή
ίσως σε συναντήσω
να ξελογιάσω τη ζωή
κι αλλιώς να ζήσω.

Παράδοση

Ριζώνεις μέσα μου εσύ
παράδοση κι ανθίζεις
στην αστασία της ζωής
για σταθερή ορίζεις.

Βγάζεις αμάραντους καρπούς
και δίνεις στους ανθρώπους
κοντράρεις άστατους καιρούς
σ' όλης της γης τους τόπους.

Τη μάνα γη που περπατώ
στέρεα συ την κάνεις
πλούτο μου δίνεις καθαρό
που εσύ ποτέ δε χάνεις.
Μες την πηγή σου αυθεντική
γίνεται η ψυχή μου
καθώς οι χαλεποί καιροί
λυγούν την αντοχή μου.

Δίνεις στους γέροντες τη χαρά
στους νέους την ελπίδα
σ' αυτούς που χάνουν τη στεριά
αλάθητη πυξίδα.

Μες τους μεγάλους δρόμους σου
παράδοση πλουτίζω
τους δυνατούς τους ώμους σου
κρατώ για να βαδίζω.

Τιμή δεν έχει η τιμή

Ένα τραγούδι μου απλό
απόψε θέλω να σας πω
να γίνουνε τα λόγια μου
υφάδια στα αλώνια μου.

Σαν ποταμός να ξεχυθώ
την κοίτη μου να ξαναβρώ
και μες τα βάθη της πηγής
να πω τραγούδια της ψυχής.

Ισορροπώ σ' ένα σκοινί
και κάθε επόμενη στιγμή
ψάχνω στο ρίσκο νέα αρχή
στου χρόνου τη διαδρομή.

Κι αν μου ζυγιάζουν την τιμή
στης εξουσίας τη γραμμή
το λέει η ίδια η ζωή
τιμή δεν έχει η τιμή.
Με αγωνία αλχημιστή
ψάχνω τη φλόγα την κρυφή
σ' ό,τι θα έρθει μα αργεί
μα δε σημαίνει δε θα 'ρθει.

Κερνάει καημό η εποχή
δάκρυ βουβό και ταραχή
αν δεν ενδώσεις θα χαθείς
πισώπλατα θα χτυπηθείς.

Γι αυτό ποτέ μην ξαφνιαστείς
στο μονοπάτι που θα βγεις
κι αν σου φανεί ο καιρός κλειστός
όλα είναι δρόμος ανοιχτός.

Θέλω τα μάτια της καρδιάς
μες τον καιρό της μοναξιάς
πάντα να μένουν ανοιχτά
και στην αγάπη δεκτικά.

Πήρα μαζί μου τ' όνειρο

Πήρα μαζί μου τ' όνειρο
και μια παλιά φαρέτρα
και βγήκα ν' αναμετρηθώ
με τα δικά μου μέτρα.

Τύχη καλή συνάντησα
μα και κακή σε τοίχο
και μια ευθύνη ένιωσα
σαν ήρωας στο μύθο.

Πότε δεξιά πότε ζερβά
τα πλάνα θολωμένα
μην ξέροντας επιλογή
που 'ταν καλή για μένα.

Ύστερα κάθισα κοντά
στης μοναξιάς τη βρύση
κι είπα ν' αφήσω τη ροή
αυτή να μ' οδηγήσει.

Μες τα ρινίσματα του χθες
πια πίσω δε γυρνάω
κάνω το τώρα πλοηγό
μπροστά και προχωράω.

Κι αν μια ζωή ιδανική
πια δεν μπορώ να ζήσω
τούτο μονάχα προσπαθώ
να μην την ευτελίσω.

Πήρε και ξεκαθάρισε
μπροστά μου το τοπίο
και τα ψευτοδιλήμματα
μπήκανε στο αρχείο.

Σαν το νερό αφέθηκα
στη φυσική του ρότα
που απ' την κοίτη κι αν θα βγει
ξαναγυρνά σαν πρώτα.

Μια στο καλό μια στο κακό
μοιάζω τροχός που τρίζει
απ' τις κορφές στις ρεματιές
δεν παύει να γυρίζει.

Ροή

Είν' η ζωή σαν το νερό
μες του καιρού τη βρύση
κι αρκεί μία σταγόνα του
κανείς να το γνωρίσει.

Είσαι και συ σταλαγματιά
ήχο παλιό που στάζει
ο απόηχος με οδηγεί
και σε πηγή με βγάζει.

Τα πάντα ρέουν και κυλούν
γι' αυτό και όλα αλλάζουν
μα όσα μένουν καθαρά
πάντοτε θα ταιριάζουν.
Σαν κύμα θα σου τραγουδώ
που παίζει με τ' αγέρι
άνοιξη και φθινόπωρο
χειμώνα, καλοκαίρι.

Μέσα στα ηχοχρώματα
απ' το κελάρυσμά σου
θα μπω να μάθω τα βαθιά
κρυμμένα μυστικά σου.

Σε νοτισμένο σύννεφο
ψηλά θα ταξιδέψω
να γίνω ανοιξιάτικη
βροχή να σε χαϊδέψω.

Σημάδι στον καιρό

Οι νύχτες μοιάζουνε ποτάμια
μα ο πόνος βάλτος σκοτεινός
που κλείνει της καρδιάς κανάλια
και δάκρυ στάζει ο καιρός.

Λύνω την άγκυρα στο κύμα
κι ας είναι τ' άρμενα βαριά
μα πριν κινησω ένα βήμα
αγέρας σκίζει τα πανιά.

Μια ιστορία χωρίς τέλος
στην αναζήτηση θα πο
της αγωνίας μου το βέλος
σημάδι αφήνει στον καιρό.
Πάθος κρυφό έλα με βιάση
πιάσ' τη ζωή απ' τα μαλλιά
προτού αυτή με προσπεράσει
χωρίς να ρίξω τη ζαριά.

Στη λαιμητόμο οι στιγμές μου
χάνουν το πάθος για ζωή
κι ανοίγονται οι φυλακές μου
για να εκτίσω την ποινή.

Θρυμματισμένη η ελπίδα
ψάχνει το σώμα της να βρει
μα στήνει ο καιρός παγίδα
παίρνει και τ' όνειρο μαζί.

Πριν ο ήλιος κρυφτεί...

Όταν γέρνουν της πόλης τα φώτα
μες τους δρόμους της βγαίνω μια βόλτα
ακροβάτης γίνομαι του καιρού
γεύσεις παίρνω αλλουνού ουρανού.

Μες της θύμησης μπαίνω την πόρτα
και γλιστρώ με αντίστροφη ρότα
σεργιανίζω στις παλιές γειτονιές
που ντυθήκανε τσιμέντο κι αυτές.

Πρόσωπα η πόλη αλλάζει
πότε-πότε με τρομάζει
και με στήνει στη γωνία
μοναξιά και αγωνία.
Στόχο βάζω μα δε φτάνω
και το δρόμο όλο χάνω
μου 'κρυψαν και τα φτερά μου
για να πάρουν τη χαρά μου.

Το αγέρι φυσάει δυνατά
σαν τοξότης χτυπάει την καρδιά
μες σε άρωμα μύθου πλανιέμαι
και σε δρόμους του χθες μου ξεχνιέμαι.

Δείχνει η πόλη κοντή έναν πήχη
κι εγώ νιώθω σα να 'μαι σε τείχη
τώρα δάκρυ ζωή μου σταλάζει
πριν ο ήλιος κρυφτεί συ βραδιάζεις.

Σπίθα μες το χρόνο

Μια ακροβάτισσα στιγμή
κοντά μου ας σε φέρει
τι κρύβει κάθε νέα αρχή
κανένας δεν το ξέρει.

Αλλήθωρα στο δάκρυ τους
τα μάτια της ψυχής μου
όταν κοιτάζουν τα θαμπά
τα πλάνα της ζωής μου.

Μες τους χειμώνες της ζωής
και μες τα καλοκαίρια
πλανιέμαι κι έχω ανοιχτά
πάντα τα δυο μου χέρια.
Και στην αγάπη γίνομαι
μια σπίθα μες το χρόνο
ό,τι αλλάζει τη ζωή
είν' η αγάπη μόνο.

Μες τα λιμάνια στέκομαι
λίγο κι ύστερα φεύγω
άμα δεν είναι φυσικά
θέλω να τ' αποφεύγω.

Μες τη ριπή του σήμερα
θέλω εγώ να ζήσω
γιατί στο θα άμα θα μπω
ζωή δε θα τιμήσω.

Μπρος πίσω

Σε μια κλεψύδρα πιάνομαι
σαν σε μετρώ ζωή μου
σ' άμετρους κύκλους χάνομαι
που ακροβατούν μαζί μου.

Σκόνη ο χρόνος γίνεται
κι εγώ παιδί του ανέμου
στη χίμαιρα σκορπίζεται
όπως κι εσύ λυγμέ μου.

Μέσα στο ρεύμα του καιρού
μπερδεύεται ο ιστός μου
άηχη νότα του καημού
πλέκει ο στεναγμός μου.
Ζωή μέσα στα άγνωρα
ψάχνω να σε μαθαίνω
τα γνώριμα είναι άγωνα
κι εκεί σε ξεμαθαίνω.

Οι αγωνίες μου θεριά
τα όνειρα ραγίζουν
τις νύχτες έρχονται κλεφτά
και την καρδιά σφραγίζουν.

Ταξιδευτής παιδεύομαι
μπρος πίσω μες το χρόνο
τη λήθη δεν παντρεύομαι
κι έτσι δε μετανιώνω.

Φάλτσες νότες

Γέννημα είμαι μιας στιγμής
στο χρόνο που δακρύζει
το χθες στο σήμερα μετρώ
μα τ' αύριο μ' ορίζει.

Ψάχνω κλειδί χωρίς σκουριά
μέσα στην εποχή μου
που αφήνει τα σημάδια της
βαθιά μες την ψυχή μου.

Με φάλτσες νότες μου κερνώ
του έρωτα τα χείλη
κι ας πέσω μες το ψέμα του
για πρώτη του Απρίλη.
Τα θέλω μου αλλού με παν
έξω ο καιρός τ' αφήνει
και στις καρδιάς μου τ' ανοιχτά
δυο συμπληγάδες στήνει.

Γίνομαι δάκρυ αδάκρυτο
στο παίδεμα του νου μου
ζεμένη με το χαλινό
του άστατου καιρού μου.

Ρωγμές ανοίγω στη σιωπή
να σπάσω τη ρουτίνα
που στο δικό της το ρυθμό
με παίζει στην Αθήνα.

Μες του καιρού το δάκρυ Αφιερωμένο στον Δ.Α

Μες του καιρού το δάκρυ
κίνησες χωρίς χάρτη
κάποτε στη ζωή σου
για να βρεις τη μορφή σου.

Του κόσμου η αγωνία
του νου σου αγρυπνία
μες την καρδιά σου μπαίνει
τον πόνο σου υφαίνει.

Με άναρχο μελάνι
κερί μα και λιβάνι
γεννάς αιθέριους ήχους
στους πικραμένους στίχους.
Μες του καιρού την μπόρα
της μουσικής σου δώρα
χάρισμα στην καρδιά μας
που καίει η μοναξιά μας.

Τα εργαλεία παίρνεις
στο χρόνο και πηγαίνεις
από παλιά κιτάπια
σε νέα μονοπάτια.

Μες τους δικούς σου στίχους
μακρόσυρτους τους ήχους
ακούω και δακρύζω
τον οίστρο μου κεντρίζω.

Δράση ο χρόνος

Κοίτα με στα μάτια
στη βαθιά σιωπή
να σταθμεύσει ο χρόνος
να μ' αφογκραστεί.

Μες το πέρασμά του
είμαστε στιγμές
που περνάμε στ' αύριο
μες από το χθες.

Δράση είν' ο χρόνος
είμαι 'γω και συ
στην ακινησία
πώς να οριστεί.
Δράση είν' ο χρόνος
γίνεται στιγμή
φευγαλέο μέτρο
μέσα στη ζωή.

Μια συνέχεια όλα
και ας είν' φθαρτή
είμαι, ήμουν, θα 'μαι
και απ' την αρχή.

Σαν σταγόνα μοιάζω
σε ωκεανό
απ' τη γη μου πέφτω
ή απ' τον ουρανό.

Στα δικά σου μέτρα

Ίσως το 'χω χάσει
όμως θα το βρω
μέσα στην ελπίδα
τρέχει το νερό.

Ο καιρός ανοίγει
μυστικά να πει
άμα τον ακούσεις
θ' αποκαλυφθεί.

Συνταγές σου δίνουν
για την αγορά
πάντοτε σε βγάζουν
στην αναφορά.
Τα ραμμένα ρούχα
να μην τα φοράς
στα δικά σου μέτρα
γίνε συ ροκάς.

Ακροβάτης λόγος
βγαίνει απ' τη γραμμή
λίγο να ταράξει
βαρετή ζωή.

Στιγμή ταξιδιάρια
γίνε ανασεμιά
γέννα της καρδιάς μου
τη διπλοπενιά.

Ατίθαση καρδιά

Γεύσεις πικρές του δειλινού
τα όνειρα πετρώνουν
γίνονται σκόπελοι της γης
και τις στιγμές πληγώνουν.

Στο κουρασμένο βλέμμα μου
γέρνουν τα χελιδόνια
αλλιώς τα νιάτα τα κοιτούν
κι αλλιώς σαν πέσουν χιόνια.

Αν είν' ατίθαση η καρδιά
μια θάλασσα θα μοιάζει
που του καιρού το γύρισμα
καθόλου δεν τη νοιάζει.
Μάχομαι με τα κύματα
τον ύπνο μου παιδεύω
σε μια βαρκούλα ξέμπαρκη
μπαίνω και ταξιδεύω.

Τα ίδια μέρη κι αν περνώ
αλλιώς τα ακουμπάω
μπαίνει το χθες στο σήμερα
και με ρωτά πού πάω.

Μου ροκανίζει η ζωή
τις αντοχές στα χρόνια
μα η δύναμη του έρωτα
ίδια θα μένει αιώνια.

Κλείνω το μάτι στον καιρό

Κλείνω το μάτι στον καιρό
να μη με κοροϊδεύει
νιώθω το σώμα να 'ναι δώ
μα ο νους μου περισσεύει.

Μέσα στις νότες ρίχνονται
χρώματα της μιλιάς μου
για να ντυθούνε μουσικές
τα λόγια της καρδιάς μου.

Μ' ένα στιχάκι γίνομαι
αφεντικό στον πόνο
μα και δραπέτης της ζωής
στο χώρο και το χρόνο.
Κι αν οι καιροί αλλάζουνε
χωρίς να μας ρωτάνε
παντός καιρού γινόμαστε
αετοί για να πετάμε.

Ένα υφάδι ο τόπος μου
με νήματα φθαρμένα
τα μέτρα πια δε με χωρούν
που 'ναι για με ραμμένα.

Τα ταξιδιάρικα πουλιά
σπίθα έχουν στα μάτια
κόντρα στο ρεύμα του καιρού
ανοίγουν μονοπάτια.

Στου πέλαγου τη μέση

Είν' η ζωή μια ένωση
στου πέλαγου τη μέση
όποιος παιδεύεται θα βρει
λιμάνι για να δέσει.

Αν έχει κρίκους δυνατούς
όλα γερά τα δένει
μ' αν σπάσει κάποιος μια στιγμή
αιμορραγεί και γέρνει.

Κρίκος στην αλυσίδα
να 'μαι ζωή κι εγώ
να μη μετεωρούμαι
μονάχη στο κενό.
Να μη με τραυματίζουν
τα τόξα του καιρού
μόνο να με χορεύουν
φεγγάρια του βυθού.

Μια φούχτα αέρα από τη μια
φούχτα νερό απ' την άλλη
μες στη φωτιά πυρώνομαι
να ξεκινήσω πάλι.

Ανασασμός είμαι της γης
νερό, αέρας, πέτρα
κι ακροβατώ μετέωρη
ζωή μου βρες τα μέτρα.

Σκέψη μου

Η σκέψη μου επίμονη
κι ας είναι κουρασμένη
πάντα παιδεύει την καρδιά
και μου φαντάζει ξένη.

Σκέψη μου γίνεσαι συχνά
δεσμώτης της ζωής μου
που για τα έργα νοιάζεσαι
μονάχα της τιμής μου.

Σκέψη μου αχ! το όργανο
είσαι της κοινωνίας
μα η ευαίσθητη καρδιά
της επικοινωνίας.
Χώρο καρδιά να εκφραστείς
έχεις στα όνειρά μου
παίρνεις όμως και μερτικό
μελάνι στα χαρτιά μου.

Κρατάς το σκήπτρο σκέψη μου
στων ιδεών την πάλη
με τη ζωή μη μάχεσαι
για δεν είναι μεγάλη.

Στιγμή μου γίνεσαι ακριβή
όταν μεθά η καρδιά μου
και μες τη μέθη της πετά
τη σκέψη μακριά μου.

Στου στίχου τα γυρίσματα

Στου στίχου τα γυρίσματα
μου κλώθεται η ρίμα
σαν τα μεράκια της καρδιάς
μου δίνουνε το σήμα.

Στο επίθετο δίνω ρυθμό
στο άρθρο και το ρήμα
και με τη φλόγα της καρδιάς
σκαρώνω ένα ποίημα.

Μετά σερφάρω ολοταχώς
μες τις αντωνυμίες
για να τις πείσω και να πουν
δικές μου αγωνίες.

Μέσα σε ένα όχημα
τα μέρη όλα του λόγου
δίνουν τη δυνατότητα
έκφρασης αναλόγου.

Μ' αυτά τα εργαλεία μου
υφαίνω τη σιωπή μου
και μονοπάτι ανοίγω μπρος
για να βρω τη ζωή μου.

Να συναντήσω εσένανε
σε μια διαδρομή μου
να 'σαι της έκπληξης σταθμός
στην αναζήτησή μου.

Φτερά είναι τα λόγια μου
βγαλμένα απ' την καρδιά μου
με παίρνουνε για να με παν
πέρα απ' τη συννεφιά μου.

Με τα χρυσά τους νήματα
πλέκω τα υφαντά μου
ώστε να βρούνε ζεστασιά
όσοι είναι στην καρδιά μου.

Και κάτω απ' τις φτερούγες τους
να σμίξουν τα όνειρά μας
να πουν την ιστορία τους
που μοιάζει στη δικιά μας.

Τέλος δεν έχεις δρόμο μου
και γυρισμό δεν έχεις
το λόγο για να περπατώ
ζωή μου τον κατέχεις.

